

τῶν πλησίον μοναστηρίων, ἢ εἰς τὴν κατὰ μέρος λειτουργίαν τῶν παρεκκλησίων των.

Ὅλος ὁ κόσμος ἦσαν τότε Χριστιανοί, εἰς τρόπον ὥστε τὸ νὰ ἦραί τις τοιοῦτος εἰσάμετο φυσικὸν πῶμα· καὶ τὸ αὐτὸ ἄνθρωπος καὶ Χριστιανός. Τὸ ὄνομα λοιπὸν δὲν ἦτο πλέον χαρακτηριστικόν, ἢ ἠδύνατό τις νὰ ζητήσῃ ἕνα Χριστιανὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας, καθὼς ὁ Λιογένης ἐζητεῖ ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸ μέσον τῆς δημοσίου ἀγορᾶς. Οἱ Χριστιανοὶ δὲν διέφρασαν οὐχὶδον ἀπὸ τοῦς Ἑβραίους καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλίστες κατὰ τὰς ἀρετὰς ἢ κακίας, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς τελετὰς, αἱ ὁποῖαι δὲν κάμνουν τοῦς ἀνθρώπους καλλιτέρους.

Πρέπει μ' ὅλον τοῦτο νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Ἐυαγγελίου θαυμασίως ἐφανερώθη εἰς τοῦς δυστυχετεροὺς καιροὺς. Με ὅλην τὴν τότε κυριεύσαν ἀμαθίαν, ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζαν καὶ ἐλάτρευαν ἕνα Θεόν, μόνον Ἀμισηγὸν τοῦ παντός, καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Σωτῆρα πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι ἐπίστευαν μίαν κοίσιν, καὶ μίαν ἄλλην ζωὴν· ὅλαι αἱ μεγάλαι ἀρχαὶ τῆς ἡθικῆς ἦσαν ἀναντίρροτοι, ἢ εἰς ὅλας ἐγνωσμένοι· ἐνῶ εἰς τὴν καλλίστην κατάστασιν τῆς πάλαι Ἑλλάδος δὲν ἔπαυαν νὰ φιλονεικῶσι περὶ τούτων οἱ φιλόσοφοι.—ΦΛΕΥΡΙΟΣ, μετὰφρ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΜΕΣΙΚΟΥ.

Ο ΟΛΛΑΝΔΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΗ ΚΑΛΥΒΙΤΙΣ.

Το ἐπόμενον ἀξιόλογον ἀνέκδοτον ἐδημοσιεύθη πρῶτον εἰς Γερμανικὸν τι πόνημα.

Εἰς μικρὰν τινα κομιόπολιν, πέντε μίλια ἀπέχουσαν τῆς Πετρούπολεως, ἐκατοικοῦσε πτωχὴ τις Γερμανή. Μόνον αὐτῆς κτήμα ἦτο μικρὰ τις καλύβη, καὶ μόνος πόρος ζωῆς αἱ ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας τὴν ἔκαμναν πλοίαρχοι ὑπάγοντες εἰς τὴν Πετρούπολιν. Μίαν ἑσπέραν, ἀφοῦ δειπνήσαντες εἰς τὸν οἶκόν της διάφοροι Ὀλλανδοὶ πλοίαρχοι ἀνεχώρησαν, εὐρήκεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἐσφραγισμένον σάκκον ἀργυρίου. Δὲν ἀμφίβαλλε μὲν ὅτι ἀφέθη ἀπὸ τινος τῶν πλοίαρχων· ἀλλ' εἶχαν ἐκπλεύσειν, καὶ, ἐπειδὴ ὁ ἀνεμος ἦτον οὖριος, δυσκόλως ἤθελαν ἐπιστρέψαι. Ἡ καλὴ γυνὴ ἀπέθηκε τὸν σάκκον, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν φυλάττῃ ἕως νὰ ζητηθῇ. Ἀλλ' ἐπτά ἔτη ἀκέραια παρήλθαν, ἢ κανεὶς δὲν τὸν ἐζητήσε· μολοντί δὲ πολλάκις παρεκινεῖτο ἢ πτωχὴ ἀπὸ ἐνδειαν νὰ μεταχειρισθῇ τὰ περιεχόμενά του, αἱ καλά της ὁμως ἀρχαὶ ὑπερίσχυσαν, καὶ ἔμεινεν ἀνέγγικτος.

Μίαν ἑσπέραν ἐστάθησαν πάλιν εἰς τὸν οἶκόν της πλοίαρχοι τινὲς διὰ νὰ δειπνήσωσι. Τρεῖς

αὐτῶν ἦσαν Ἄγγλοι, ὁ δὲ τέταρτος Ὀλλανδός. Ἐνῶ ἐσυνουμιλοῦσαν περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, εἰς αὐτῶν ἠρώτησε τὸν Ὀλλανδόν, ἂν εἶχε ποτὲ ἀρχήτερα ἐπισκεφθῆν τὴν κομιόπολιν ἐκείνην. Ἐβραία, ἀλεξοίθη· ἡ κομιόπολις αὐτῆ μου μὲν ἀνεξάλκιτος εἰς τὴν μνήμην, ἐπειδὴ ἔχασα ἐδῶ ἑπτακόσια ρούβλια. Κατὰ ποῖον τρόπον; Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ταιλαιφῶρους ταύτας καλύβας ἐλησμόνησα πρὸ τινων χρόνων σάκκον ρουβλίων. Ἦγον ὁ σάκκος ἐσφραγισμένος; ἠρώτησεν ἡ καλὴ γυνὴ. Μάλιστα, μάλιστα, ἐσφραγισμένος ἦτο, ἢ με ταύτην τὴν σφραγίδα, ἦτις κρέμεται ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὄρολογίου μου. Πάραυτα ἐγνώρισεν τὴν σφραγίδα ἡ γυνή. Καλὰ λοιπὸν, εἶπε, δι' αὐτῆς ἐμπορεῖς νὰ ἀναλάβῃς τὰ χαμένα. Νὰ τὰ ἀναλάβω, μῆτερ! Ὁχι, ὄχι, ἐγῆρασα, καὶ γνωρίζω τὸν κόσμον καλλίτερα· οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι τόσον τίμιοι· ἔπειτα, εἶναι τώρα ἑπτὰ χρόνοι ἀφοῦ ἔχασα τὸ ἀργῦριον· μὴ εἴλης τίποτε πλέον περὶ αὐτοῦ· μὲ κάμνει πάντοτε πολὺ μελαγχολικόν. Ἐν τῷ μεταξῦ, ἐκβῆκεν ἡ γυνή, καὶ πάραυτα ὑπέστρεψε μὲ τὸν σάκκον. Ἴδου, εἶπεν, ἡ τιμιότης δὲν εἶναι τόσον σπανία, ὅσον φαντάζεσαι· ἔρριψε δὲ τὸν σάκκον ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν.

Οἱ ξένοι ἐθαύμασαν, ἢ ὁ κύριος τοῦ σάκκου, ὡς ἦτον ἀκόλουθον, εὐηρεστήθη πολλά. Ἐπίασε τὸν σάκκον, ἔσχισε τὴν σφραγίδα, ἔκβαλεν ἐν ρούβλιον (περίπε ἐν τάλλαρον), καὶ τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ τὴν ξενοδόχον, εὐχαριστῶν συγχρόνως διὰ τὸν κόπον της. Οἱ τρεῖς Ἄγγλοι ἐξεπλάγησαν, ἢ ἠγανάκτησαν εἰς τὴν προσφερομένη οὐτιδανὴν ἀνταμοιβήν, τὸν ἐπέπληξαν δὲ αὐστηρά. Ἡ δὲ γυνὴ εἶπεν ὅτι δὲν ἀπαιτοῦσεν ἀνταμοιβήν, διότι ἀπλῶς ἔκαμε τὸ χρέος της, ἢ παρεκάλεσε τὸν Ὀλλανδὸν νὰ ἐπάσῃ ὅπισω καὶ τὸ ἐν αὐτοῦ ρούβλιον. Ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι ἐπέμειναν εἰς τὸ νὰ γένη τὸ δίκαιον. Ἡ γυνή, εἶπεν, ἐφέθη εὐγενῶς, καὶ πρέπει νὰ ἀνταμειφθῇ. Ἐσυμφώνησε, τέλος πάντων, ὁ Ὀλλανδός νὰ δώσῃ ἑκατὸν ρούβλια· ἐμετροῦθησαν δὲ, καὶ ἐχαρισθῆσαν εἰς τὴν γυνῆν, ἦτις ἀνταμειφθῆ οὕτω πλουσιοπάροχα διὰ τὴν τιμιότητά της.

ΑΤΕΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ.—Τὰ ἐτήσια εἰσαγώγῃα τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἀπὸ 1698 ἕως 1701 ἤξίζαν, κατὰ μέσον ἔρον, £5.569,952· ἀπὸ 1749 ἕως 1755 ἤξίζαν £8.211,346· ἀπὸ 1784 ἕως 1792 ἤξίζαν £ 17,716,752· εἰς τὸ 1802, £31,442,318· καὶ ἀπὸ 1816 ἕως 1822, £34,921,538. Τὰ δὲ κατὰ μέσον ἔρον ἐτήσια ἐξαγώγῃα, δι' ἰκάστην τῶν αὐτῶν τοῦ χρόνου περιόδων, ἤξίζαν £ 6,449,594· £ 12,220,974· £ 18,621,942· £ 41,411,966· καὶ £ 53,126,195.